

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 145/02-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti spoločnosti S. – R., s. r. o., O. n. H., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 63/97 na neverejnom zasadnutí 5. februára 2003 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 63/97 p o r u š i l základné právo spoločnosti S. – R., s. r. o., O. n. H., B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Spoločnosti S. – R., s. r. o., O. n. H., B. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý zaplatiť spoločnosti S. – R., s. r. o., O. n. H., B. trovy právneho zastúpenia v sume 3 810 Sk (slovom tritisícosemstodesať slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. M. K., Advokátska kancelária, B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti spoločnosti S. – R., s. r. o., O. n. H., B. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 145/02-8 zo 16. októbra 2002 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť spoločnosti S. – R., s. r. o., O. n. H., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 63/97.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k predmetu konania písomne vyjadrili obaja účastníci konania, okresný súd vyjadrením č. Spr. 2120/02 z 13. novembra 2002 a sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním z 29. novembra 2002.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 27 Cb 63/97 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku

toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu dotknutého spisu.

Predmetom konania bolo namietané porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 27 Cb 63/97.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že sa na okresnom súde žalobou z 24. marca 1997 domáhala zaplataenia pohľadávky vo výške 300 458 Sk s príslušenstvom vrátane náhrady trov konania od žalovanej spoločnosti H. spol. s r. o., B. (ďalej len „žalovaná“) na základe zmluvy o dielo uzatvorenej medzi nimi 19. augusta 1996.

Žalovaná svoj dlh zaplatila po podaní žaloby, preto sťažovateľka podaním z 1. júla 1997 zobrala svoj návrh v časti týkajúcej sa pohľadávky vo výške 300 458 Sk s príslušenstvom späť a žiadala od žalovanej iba náhradu trov konania. Okresný súd návrhu vyhovel a uznesením č. k. 27 Cb 63/97-24 z 27. augusta 1997 konanie zastavil a uložil žalovanej povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania v zmysle § 146 ods. 2 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaná sa proti tomuto rozhodnutiu odvolala a Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 42 Cob 129/97-31 z 30. júla 1998 rozhodnutie okresného súdu v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave bolo okresnému súde doručené 12. októbra 1998.

Od uvedeného dátumu bol podľa sťažovateľky okresný súd nečinný a spôsobil zbytočné prieskumy v konaní, najmä v období od 13. marca 2001, odkedy nevytýčil vo veci termín pojednávania a podľa sťažovateľkiných informácií ani inak vo veci nekonal. V predchádzajúcom období (od 12. októbra 1998 do 13. marca 2001) pritom realizoval iba dva procesné úkony (výzvy z 18. septembra 2000 a z 13. marca 2001).

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 63/97 porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu pokračovať v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 63/97 bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľka taktiež žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 46 000 Sk (1 000 Sk za každý mesiac zbytočných priet'ahov v konaní) z dôvodu, že pasivita súdu sa negatívne premieta do vzťahov medzi spoločníkmi spoločnosti, do vzťahu medzi sťažovateľkou a jej právnym zástupcom z dôvodu napätia a obáv o vymožitelnosť pohľadávky.

Sťažovateľka ústavnému súdu predložila aj fotokópie podaní z 5. januára 2001, z 9. apríla 2001 a z 18. augusta 2001, v ktorých sa domáhala vytýčenia termínu pojednávania a rozhodnutia vo veci.

Okresný súd v písomnom vyjadrení k sťažnosti č. Spr. 2120/02 z 13. novembra 2002 uviedol stručný chronologický prehľad postupu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 63/97, na základe ktorého zaujal nasledujúce stanovisko: „Zastávame názor, že vo veci došlo k priet'ahom v konaní od 10. 8. 2001 do 29. 10. 2002, v tejto súvislosti však poukazujeme na skutočnosť, že zákonná sudkyňa má vo svojom oddelení 850 sporov a preto pri takomto množstve nie je možné konať v každej veci bez priet'ahov v konaní. Obdobne obsiahle oddelenie majú i ostatní sudcovia Okresného súdu Bratislava I.“ Podľa okresného súdu sťažovateľka navyše nevyužila svoje právo podať vo veci priet'ahov v konaní sťažnosť v zmysle § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“).

Právny zástupca sťažovateľky písomne reagoval na vyjadrenie okresného súdu podaním z 29. novembra 2002, v ktorom poukázal na skutočnosť, že okresný súd uznal existenciu zbytočných prietáhov u uvedenom konaní. Oznamil tiež, že okresný súd 29. októbra 2000 podľa jeho názoru „evidentne v súvislosti s podanou sťažnosťou a zrejme v nadväznosti na dožiadanie US na vyjadrenie“ vo veci rozhodol. Podľa právneho zástupcu sťažovateľky okresný súd zapríčinil zbytočné prietahy v konaní preto, lebo žalovaná zjavne účelovo a bez dôkazov zavádzala okresný súd, na čo mal tento reagovať vytýčením pojednávania, žalovaná už 7. júla 2000 priznala nesprávnosť ňou uvádzaných údajov a „vec bola zrelá na vydanie rozhodnutia aj bez pojednávania“, čo súd neurobil ani po viac ako dvoch rokoch, a odročenie pojednávania 16. júna 2000 z dôvodu, že žalovaná nepreukázala svoje tvrdenie, nemá oporu v zákone (okresný súd mal rozhodnúť), takže rozhodnutie o odročení pojednávania spôsobilo ďalšie zbytočné prietahy v konaní.

Na základe skutočnosti, že okresný súd 29. októbra 2000 rozhodol o náhrade trov konania vedeného pod sp. zn. 27 Cb 63/97, zmenil právny zástupca sťažovateľky podaním z 29. novembra 2002 sťažnosť v časti, v ktorej žiadal prikázať okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 63/97 pokračoval bez zbytočných prietáhov, tak, že na uvedenej časti petitu sťažnosti už netrvá. Zároveň doplnil sťažnosť a žiadal priznať sťažovateľke náhradu trov konania vo výške trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) za tri hlavné právne úkony (prevzatie, návrh, vyjadrenie) z priznanej sumy primeraného finančného zadost'učinenia a v prípade jeho nepriznania vo výške 1 170 Sk za úkon a trikrát hodnotu režijného paušálu.

Na základe žiadosti ústavného súdu zo 6. novembra 2002 predložil okresný súd ústavnému súdu spisový materiál týkajúci sa konania vedeného pod sp. zn. 27 Cb 63/97.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej právnej veci sťažovateľky.

Návrhom na vydanie platobného rozkazu z 24. marca 1997 sa sťažovateľka na okresnom súde 27. marca 1997 domáhala od žalovanej zaplataenia pohľadávky vo výške 300 458 Sk s príslušenstvom vrátane náhrady trov konania.

Podaním z 1. júla 1997 doručeným okresnému súdu 7. júla 1997 vzala sťažovateľka návrh späť (s odôvodnením, že žalovaná po podaní návrhu na súd pohľadávku uhradila) a žiadala iba priznať náhradu trov súdneho konania podľa § 146 ods. 2 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku.

Okresný súd pojednával vo veci 27. augusta 1997. Na pojednávaní vyhlásil rozhodnutie, ktorým konanie zastavil a sťažovateľke priznal náhradu trov konania. Uvedené uznesenie bolo účastníkom konania doručené 1. októbra 1997.

Žalovaná sa 15. októbra 1997 proti rozhodnutiu okresného súdu odvolala s odôvodnením, že sťažovateľke plnila z iného právneho dôvodu. V uvedenej právnej veci preto žiada o zrušenie napadnutého rozhodnutia a pokračovanie v konaní. Okresný súd predložil spis odvolaciemu súdu v novembri 1997.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č. k. 42 Cob 129/97-31 z 30. júla 1998 potvrdil rozhodnutie okresného súdu v časti týkajúcej sa výroku o zastavení konania a v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 12. októbra 1998 a ten ho 13. novembra 1998 doručoval účastníkom konania. Okresný súd vytýčil 18. mája 2000 termín pojednávania vo veci, ktorý stanovil na 16. jún 2000. V ten istý deň vyzval sťažovateľku na vyjadrenie ku skutočnostiam namietaným

žalovanou v odvolaní z 15. októbra 1997 a žalovanú na predloženie dôkazov o svojich tvrdeniach. Podaním zo 6. júna 2000 ospravedlnili svoju neúčasť na pojednávaní žalovaná aj jej právny zástupca. Dňa 9. júna 2000 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľky ku skutočnostiam namietaným žalovanou v odvolaní z 15. októbra 1997. Okresný súd pojednával vo veci 16. júna 2000. Výzvou z 26. júna 2000 vyzval okresný súd žalovanú, aby (pod hrozbou poriadkovej pokuty) predložila dôkazy, na ktoré sa odvolávala v podaní z 15. októbra 1997. Podaním zo 7. júla 2000 sa žalovaná k veci vyjadrila.

Sťažovateľ 14. júla 2000 doručil okresnému súdu listiny, ktoré mu na pojednávaní 16. júna 2000 okresný súd uložil predložiť.

Výzvou z 18. septembra 2000 vyzval okresný súd sťažovateľku, aby sa vyjadrila ku skutočnostiam, ktoré v podaní doručenom súdu 7. júla 2000 namietala žalovaná, ako aj k dôkazom, ktoré v prílohe podania súdu predložila.

Sťažovateľka sa vyjadrila v podaní doručenom okresnému súdu 16. októbra 2000.

Okresný súd vyzval 25. októbra 2000 žalovanú, aby sa k stanovisku sťažovateľky obsiahnutom v uvedenom podaní vyjadrila.

Žalovaná tak urobila podaním doručeným okresnému súdu 21. novembra 2000. Okresný súd ho 8. marca 2001 zaslal na vyjadrenie sťažovateľke, ktorá sa vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 11. apríla 2001. Toto vyjadrenie (vrátane pripojenej prílohy) zaslal okresný súd 27. júla 2001 opäť na vyjadrenie žalovanej. Žalovaná sa vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 10. augusta 2001.

Podaním doručeným okresnému súdu 22. augusta 2001 sa sťažovateľka domáhala vytýčenia pojednávania vo veci. Dňa 29. októbra 2002 zistovala pracovníčka súdu výšku cestovného autobusom z B. do B., o čom spísala úradný záznam.

Uznesením č. k. 27 Cb 63/97-65 z 29. októbra 2002 okresný súd rozhodol o trovách konania vo výške 15 850 Sk. Uznesenie bolo účastníkom konania doručené 7. novembra 2002 a 8. novembra 2002.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).“

Sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z dôvodu zbytočných priet'ahov v súdnom konaní, v ktorom sa pôvodne domáhala zaplatenia pohľadávky s príslušenstvom a náhrady trov konania. Problém s pohľadávkou bol medzičasom vyriešený, nevyriešenou však zostala náhrada trov konania. Práve v súvislosti s náhradou trov konania sťažovateľka namietala porušenie označeného základného práva.

Uplatnená náhrada trov súdneho konania je nárokom, ohľadne ktorého existuje legitímna nádej na jeho uznanie súdom, a teda ide o majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy. Uplatnenie tohto nároku na súde je domáhaním sa vlastníckeho práva na súde v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne pozri rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 142/02). Aj na súdne konanie v časti týkajúcej sa iba náhrady trov súdneho konania sa potom vzťahuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri uznesenie o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie č. k. III. ÚS 145/02-8 zo 16. októbra 2002).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98).

2. Ústavný súd konštatuje, že z konkrétnych okolností daného prípadu nevyplýva nič, čo by odôvodňovalo záver o tom, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 27 Cb 63/97 išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec.

3. Pokiaľ ide o správanie s'ťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd nezistil takú závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom.

K námietke okresného súdu, že s'ťažovateľka nevyužila svoje právo podať vo veci priet'ahov v konaní s'ťažnosť v zmysle § 17 zákona č. 80/1992 Zb., je potrebné uviesť, že touto otázkou sa ústavný súd zaoberal pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd konštatoval, že s'ťažovateľka predložením fotokópií podaní z 5. januára 2001, z 9. apríla 2001 a z 18. augusta 2001 preukázala, že opakovane namietala neprimeranú dĺžku konania, existenciu priet'ahov v konaní a žiadala vytýčiť pojednávanie a rozhodnúť vo veci. Uvedené podania (najmä pokiaľ ide o podania z 5. januára 2001 a z 18. augusta 2001) možno preto z hľadiska ich obsahu kvalifikovať aj ako s'ťažnosť na priet'ahy v predmetnom konaní. Okolnosť, že tieto podania neboli z formálnych dôvodov posúdené ako s'ťažnosť podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb. a vybavené predsedom okresného súdu, nemôže byť preto prekážkou poskytnutia ústavnej ochrany základnému právu s'ťažovateľky zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Ďalším kritériom, ktoré ústavný súd hodnotil, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania a ktoré treba považovať za zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ide predovšetkým o obdobie od 13. novembra 1998, keď okresný súd doručoval rozhodnutie odvolacieho súdu účastníkom konania, do 18. mája 2000, keď vytýčil termín pojednávania vo veci a obrátil sa s výzvami na účastníkov konania (viac ako jeden a pol roka), a obdobie od 10. augusta 2001, keď bolo okresnému súdu doručené posledné vyjadrenie žalovanej, do 29. októbra 2002, keď okresný súd uznesením č. k. 27 Cb 63/97-65 rozhodol o náhrade trov konania (viac ako jeden rok a osem mesiacov).

Nečinnosť okresného súdu v druhom z uvedených období potvrdzuje aj vyjadrenie jeho predsedu k sťažnosti sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom č. Spr. 2120/02 z 13. novembra 2002. Jeho obranu spočívajúcu v uvedení dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny ovplyvniť dĺžku konania (vysoký počet nevybavených vecí v príslušnom súdnom oddelení), ústavný súd neakceptoval.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99, III. ÚS 56/02, III. ÚS 58/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezavávajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu (spolu viac ako dva roky a osem mesiacov) mali výrazný vplyv na dĺžku konania a nesvedčia o tom, že by okresný súd organizoval svoj procesný postup tak, aby čo najskôr vo veci rozhodol (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Ústavný súd preto v zmysle svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej nečinnosť súdu, ktorá je príčinou neprimeranej lehoty prerokovania

konkrétnej veci, je porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 15/02, III. ÚS 56/02, III. ÚS 58/02), posúdil nečinnosť súdu v uvedených obdobiach ako zbytočné prietahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľky bolo porušené.

5. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 46 000 Sk (1 000 Sk za každý mesiac zbytočných prietáhov v konaní) z dôvodu, že pasivita súdu sa negatívne premieta do vzťahov medzi spoločníkmi spoločnosti, do vzťahu medzi sťažovateľkou a jej právnym zástupcom z dôvodu napätia a obáv o vymožitelnosť pohľadávky.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch..

Významnou súčasťou zadosťučinenia sťažovateľky je už samotné deklarovanie porušenia jej práva. Pretože však porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sumu 10 000 Sk. Táto suma zohľadňuje jednak dĺžku zbytočných prietáhov v konaní (dva roky a osem mesiacov),

ako aj s nimi spojenú nemajetkovú ujmu, ktorá sťažovateľke vznikla v dôsledku obáv o ochranu jej majetkových práv (nejde o závažnejšiu psychickú ujmu). Vo zvyšnej časti ústavný súd návrh na finančné zadosťučinenie zamietol.

Ústavný súd pripomína, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada majetkovej škody.

6. Sťažovateľka žiadala priznať náhradu trov konania vo výške trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. za tri hlavné právne úkony (prevzatie, návrh, vyjadrenie) z priznanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia a v prípade jeho nepriznania vo výške 1 170 Sk za úkon a trikrát hodnotu režijného paušálu.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnená aplikácia ustanovenia § 36 ods. 2 citovaného zákona, preto do úvahy prichádza priznanie náhrady trov právneho zastúpenia podľa § 13 ods. 8 prvej vety vyhlášky č. 163/2002 Z. z. vzhľadom na to, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceníteľný peniazmi. Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 3 810 Sk neodporuje platným právnym predpisom (neprekračuje nimi ustanovenú sumu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003

